

0000

ΚΑΘΕ ΣΥΝΟΜΗΛΙΚΟΣ ΜΟΥ ΘΥΜΑΤΑΙ πού βρισκόταν και τι έκανε όταν πρωτοάκουσε για τον διαγωνισμό. Ενώ καθόμουν στο λημέρι μου και έβλεπα κινούμενα σχέδια, στον βιντεοδιάυλό μου παρεμβλήθηκε ένα έκτακτο δελτίο ειδήσεων που ανακοίνωσε ότι στη διάρκεια της νύχτας είχε πεθάνει ο Τζέιμς Χαλλιντέν.

Και βέβαια είχα ακουστά τον Τζέιμς Χαλλιντέν. Όλοι ήξεραν γι' αυτόν. Ήταν ένας σχεδιαστής παιχνιδιών, υπεύθυνος για τη δημιουργία του OASIS, ενός μαζικού διαδικτυακού πολυχρηστικού παιχνιδιού το οποίο σταδιακά είχε εξελιχθεί σε μια παγκόσμια πλατφόρμα εικονικής πραγματικότητας που οι περισσότεροι άνθρωποι του πλανήτη χρησιμοποιούσαν σε καθημερινή βάση. Η άνευ προηγουμένου επιτυχία του OASIS είχε κάνει τον Χαλλιντέν έναν από τους πλουσιότερους ανθρώπους στον κόσμο.

Αρχικά αδυνατούσα να καταλάβω γιατί τα μέσα μαζικής ενημέρωσης έκαναν τόση φασαρία για τον θάνατο του δισεκατομμυριούχου. Άλλωστε οι άνθρωποι του πλανήτη Γη είχαν άλλα προβλήματα να αντιμετωπίσουν. Τη συνεχιζό-

μενη ενεργειακή κρίση, τις καταστροφικές κλιματικές αλλαγές, την εκτεταμένη πείνα, τη φτώχεια, τις αρρώστιες και αρκετούς πολέμους που βρίσκονταν σε εξέλιξη. Ξέρετε, *μαζική υστερία... σαν να βάζεις σκυλιά και γάτες μαζί*.¹ Υπό κανονικές συνθήκες οι διάυλοι δε διέκοπταν τις διαδραστικές κωμωδίες για όλη την οικογένεια ή τις σαπουνόπερες, παρά μόνο όταν συνέβαινε κάτι εξαιρετικά σημαντικό, όπως το ξέσπασμα κάποιας θανατηφόρας επιδημίας ή η εξαφάνιση μιας μεγαλούπολης κάτω από ένα τεράστιο μανιτάρι. Τέτοια γεγονότα, μεγάλα. Όσο διάσημος κι αν ήταν ο Χαλλιντέυ, ο θάνατός του δε δικαιολογούσε κάτι παραπάνω από ένα σύντομο θέμα στις βραδινές ειδήσεις, που θα έκανε τις εξαθλιωμένες μάζες να κουνήσουν το κεφάλι τους με φθόνο ακούγοντας τον παρουσιαστή να ανακοινώνει το υπέρογκο χρηματικό ποσό που θα μοιράζονταν οι φουκαράδες κληρονόμοι του εκλιπόντος μεγιστάνα.

Όμως αυτό ακριβώς ήταν η ουσία της υπόθεσης: ο Τζέιμς Χαλλιντέυ *δεν* είχε κληρονόμους.

Είχε πεθάνει ανύπαντρος στα εξήντα εφτά του, χωρίς συγγενείς εν ζωή, και όπως έλεγαν οι περισσότεροι, χωρίς ούτε έναν φίλο. Είχε περάσει τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια της ζωής του σε απομόνωση από επιλογή, που στη διάρκεια της (αν είχαν κάποια βάση οι φήμες) είχε χάσει τα λογικά του εντελώς και ανεπανόρθωτα.

Γι' αυτό και τα ομολογουμένως συνταρακτικά νέα εκείνο το πρωινό του Ιανουαρίου, τα νέα που συγκλόνισαν τους πάντες από το Τορόντο έως το Τόκιο αφορούσαν το περιεχόμενο της διαθήκης του Χαλλιντέυ και την τύχη της τεράστιας περιουσίας του.

1. «Human sacrifice, dogs and cats living together... mass hysteria!» Ατάκα του Dr. Peter Wenkman από την ταινία «Ghostbusters» (1984). Τον ρόλο ενσάρκωνε ο Μπιλ Μάρρεϋ. (Σ.τ.Μ.)

Ο Χαλλιντέυ είχε ετοιμάσει ένα σύντομο βιντεοσκοπημένο μήνυμα και είχε αφήσει οδηγίες να διανεμηθεί στα μέσα μαζικής ενημέρωσης όλου του κόσμου την ημέρα του θανάτου του. Επίσης είχε φροντίσει ώστε να αποσταλεί ένα αρχείο με το παραπάνω βίντεο εκείνο το πρωί μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου σε όλους τους χρήστες του OASIS. Ακόμα θυμάμαι το γνώριμο ηλεκτρονικό κουνούνισμα όταν έφτασε στον φάκελο εισερχομένων μου, λίγα δευτερόλεπτα έπειτα από εκείνο το πρώτο έκτακτο δελτίο.

Στην ουσία, το βιντεοσκοπημένο μήνυμά του ήταν μια σχολαστικά επεξεργασμένη ταινία μικρού μήκους με τίτλο «Η πρόσκληση του Άνορακ». Πασίγνωστος για το εκκεντρικό του γούστο, ο Χαλλιντέυ σε όλη του τη ζωή είχε εμμονή με τη δεκαετία του '80 –τη δεκαετία της εφηβείας του– και, όπως ανακάλυψα αργότερα, η ταινία αυτή έβριθε συγκαλυμμένων αναφορών στη μαζική κουλτούρα της συγκεκριμένης εποχής, οι οποίες μου διέφυγαν σχεδόν εξ ολοκλήρου την πρώτη φορά που το είδα.

Το βίντεο είχε συνολική διάρκεια λίγο παραπάνω από πέντε λεπτά, και το επόμενο διάστημα επρόκειτο να προβληθεί πάρα πολύ και να υποβληθεί στην πιο εξονυχιστική εξέταση από κάθε άλλη ταινία στην Ιστορία, ξεπερνώντας ακόμα και το φιλμάκι της δολοφονίας του Τζον Κέννεντυ. Μέχρι και ο τελευταίος άνθρωπος της γενιάς μου έμελλε να μάθει απέξω και το τελευταίο δευτερόλεπτο του μηνύματος του Χαλλιντέυ.

* * *

Η «Πρόσκληση του Άνορακ» ξεκινάει με ήχο από τρομπέτες: πρόκειται για την εισαγωγή ενός παλιού τραγουδιού με τίτλο «Dead Man's Party».

Τα πρώτα δευτερόλεπτα του τραγουδιού ακούγονται

μπροστά σε μαύρη οθόνη, ώσπου μπαίνει μια κιθάρα και τότε εμφανίζεται ο Χαλλιντέν. Όμως δεν είναι ένας άντρας εξήντα εφτά χρονών φθαρμένος από τον χρόνο και την αρρώστια. Μοιάζει όπως ήταν στο εξώφυλλο του περιοδικού *Time* το 2014. Ένας ψηλός λεπτός υγιής άντρας λίγο πάνω από τα σαράντα, με αχτένιστα μαλλιά και τα χαρακτηριστικά γυαλιά του με τον κοκάλινο σκελετό. Επιπλέον, φοράει τα ίδια ρούχα που φορούσε στη φωτογράφιση για το εξώφυλλο του *Time*: ξεβαμμένο μπλουτζίν κι ένα παλιό μπλουζάκι με στάμπα *Space Invaders*.

Ο Χαλλιντέν βρίσκεται σ' έναν σχολικό χορό που γίνεται σε μια μεγάλη αίθουσα γυμναστηρίου. Είναι περικυκλωμένος από εφήβους που τα ρούχα, τα μαλλιά και οι κινήσεις τους, καθώς χορεύουν, δηλώνουν ότι η περίοδος στην οποία εκτυλίσσεται η σκηνή είναι τα τέλη της δεκαετίας του '80.² Ο Χαλλιντέν χορεύει κι αυτός, κάτι που ποτέ κανένας δεν τον είδε να κάνει στην πραγματική του ζωή. Χαμογελάει σαν παρανοϊκός, ενώ στροβιλίζεται όλο χάρη και σβελτάδα: κουνάει τα χέρια και το κεφάλι στον ρυθμό του τραγουδιού, εκτελώντας με άψογο τρόπο χαρακτηριστικές χορευτικές κινήσεις της δεκαετίας του '80. Όμως ο Χαλλιντέν δεν έχει παρτενέρ. Όπως λέει και το σχετικό ρητό, χορεύει με τον εαυτό του.³

Μερικές αράδες εμφανίζονται για λίγο στην κάτω αριστερή γωνία της οθόνης, όπου αναφέρονται το όνομα του

-
2. Μια λεπτομερής ανάλυση της παραπάνω σκηνης αποκαλύπτει ότι όλοι οι έφηβοι που εμφανίζονται πίσω από τον Χαλλιντέν είναι στην πραγματικότητα κομπάρσοι από διάφορες ταινίες του σκηνοθέτη Τζον Χιούζ, που οι σιλουέτες τους έχουν αποκοπεί και ενσωματωθεί στο βίντεο με ψηφιακή επεξεργασία. (Σ.τ.Σ.)
 3. Στο κείμενο: *he's dancing with himself*. Αναφορά στο τραγούδι του Μπίλλυ Άντολ «Dancing With Myself» (1980). (Σ.τ.Μ.)

γκρουπ, ο τίτλος του τραγουδιού, η δισκογραφική εταιρεία και το έτος κυκλοφορίας, λες και πρόκειται για παλιό βίντεο κλιπ που προβάλλεται από το MTV: Oingo Boingo, «Dead Man's Party», MCA Records, 1985.

Όταν μπαίνουν τα φωνητικά, ο Χαλλιντέν αρχίζει να τραγουδάει πλειμπάκ, ενώ συνεχίζει τις σβούρες: «Είμαι ντυμένος στην τρίχα, αλλά δεν έχω πού να πάω. Περπατώ με έναν νεκρό να με ακολουθεί σε απόσταση αναπνοής... Μη φεύγεις, εγώ είμαι...».

Σταματάει απότομα τον χορό, κάνει μια κοφτή κίνηση με το δεξί του χέρι και η μουσική σταματάει. Ξαφνικά οι χορευτές και το γυμναστήριο πίσω του εξαφανίζονται και το σκηνικό γύρω του αλλάζει.

Τώρα ο Χαλλιντέν στέκεται σε μια αίθουσα συλλυπητηρίων, δίπλα σ' ένα ανοιχτό φέρετρο.⁴ Στο εσωτερικό του είναι ξαπλωμένος ένας δεύτερος Χαλλιντέν, μεγαλύτερος σε ηλικία, με το κορμί του αποστεωμένο και ρημαγμένο από τον καρκίνο. Γυαλιστερά κέρματα των είκοσι πέντε σεντς καλύπτουν τα κλειστά του βλέφαρα.⁵

Ο νεαρός Χαλλιντέν κοιτάζει το λείψανο του μεγαλύτερου εαυτού του με προσποιητή θλίψη κι έπειτα στρέφεται προς τους συγκεντρωμένους πενθούντες.⁶ Κροταλίζει τα δάχτυλά του και στο δεξί του χέρι κάνει την εμφάνισή του ένας τυλιγμένος πάπυρος. Τον λύνει και τον ανοίγει με μια επιδέ-

4. Το περιβάλλον είναι από μια σκηνή της ταινίας του 1989 «Heathers». Φαίνεται ότι ο Χαλλιντέν έχει αναπλάσει ψηφιακά το σκηνικό της αίθουσας συλλυπητηρίων και έχει ενθέσει τον εαυτό του εκ των υστέρων. (Σ.τ.Σ.)

5. Μεταγενέστερες αναλύσεις υψηλής ευκρίνειας αποκαλύπτουν ότι και τα δύο νομίσματα είναι κοπής του 1984. (Σ.τ.Σ.)

6. Στην πραγματικότητα, όλοι οι τεθλιμμένοι φίλοι και συγγενείς είναι ηθοποιοί από τη σκηνή της κηδείας στο «Heathers». Στο βάθος διακρίνονται καθαρά η Γουαϊνόνια Ράιντερ και ο Κρίστιαν Σλέιτερ. (Σ.τ.Σ.)

ξια κίνηση· ο πάπυρος ξετυλίγεται έως το πάτωμα του διαδρόμου που υπάρχει μπροστά του. Παίρνει θέση και ύφος ομιλητή κοιτάζοντας την κάμερα κι αρχίζει να διαβάξει:

«Εγώ, ο Τζέιμς Ντόνοβαν Χαλλιντέν, έχω σβάς τας φρένας και πλήρη συνείδηση των πράξεών μου, δηλώνω ρητά και απερίφραστα ότι η παρούσα νομική πράξη αποτελεί την Τελευταία Επιθυμία και Διαθήκη μου, η οποία εφεξής ακυρώνει οποιαδήποτε διαθήκη ή τροποποιητικό διαθήκης έχω συντάξει μέχρι τώρα...». Συνεχίζει το διάβασμα όλο και πιο γρήγορα κι έπειτα από κάμποσες παραγράφους γεμάτες νομικούς όρους φτάνει σε σημείο να διαβάξει τόσο γρήγορα, ώστε οι λέξεις γίνονται ακατάληπτες πια. Τότε σταματάει απότομα. «Αφήστε το καλύτερα» λέει. «Ακόμα και με αυτό τον ρυθμό, θα μου έπαιρνε έναν μήνα να το διαβάσω ολόκληρο. Λυπάμαι που το λέω, αλλά δε διαθέτω τόσο χρόνο». Αφήνει τον πάπυρο κι αυτός εξαφανίζεται μέσα σ' ένα μικρό σύννεφο από χρυσόσκονη. «Καλύτερα να σας πω τα κύρια σημεία».

Η αίθουσα τελετών εξαφανίζεται κι ο σκηνικό αλλάζει και πάλι. Τώρα ο Χαλλιντέν στέκεται μπροστά από την τεράστια πύλη ενός θησαυροφυλακίου τράπεζας. «Ολόκληρη η προσωπική μου περιουσία, μαζί με το πλειοψηφικό πακέτο των μετοχών της εταιρείας μου, Gregarious Simulation Systems, θα περιέλθει στην κυριότητα καταπιστευματοδόχου ωσότου εκπληρωθεί ο μόνος όρος που έχω θέσει στη διαθήκη μου. Ο πρώτος άνθρωπος που θα εκπληρώσει τον όρο αυτό θα κληρονομήσει το σύνολο της περιουσίας μου, η αξία της οποίας αυτή τη στιγμή ανέρχεται σε διακόσια σαράντα δισεκατομμύρια δολάρια τουλάχιστον».

Η πύλη του θησαυροφυλακίου ανοίγει και ο Χαλλιντέν προχωρά στο εσωτερικό του. Είναι χαώδες και περιέχει μια τεράστια στοιβα από ράβδους χρυσού περίπου στο μέγεθος μεγάλου σπιτιού. «Αυτό είναι το χρήμα που χαρίζω» λέει ο

Χαλλιντέυ με πλατύ χαμόγελο. «Τι στην ευχή... Ούτως ή άλλως δεν μπορείς να το πάρεις μαζί σου, έτσι δεν είναι;»

Ο Χαλλιντέυ στηρίζει την πλάτη του πάνω στη στοίβα με τις ράβδους χρυσού και η κάμερα ζουμάρει στο πρόσωπό του. «Λοιπόν, είμαι σίγουρος πως ήδη αναρωτιέστε τι πρέπει να κάνετε για να βάλετε στο χέρι όλα αυτά τα λεφτά. Κάντε λιγάκι υπομονή, παιδιάς. Θα φτάσω κι εκεί...» Κάνει μια παύση για να δώσει έμφαση και η έκφρασή του αλλάζει· δείχνει έτοιμος να αποκαλύψει κάτι που θα προκαλέσει πολύ μεγάλη έκπληξη.

Ο Χαλλιντέυ κροταλίζει ξανά τα δάχτυλά του και το θησαυροφυλάκιο εξαφανίζεται. Ξαφνικά εκείνη τη στιγμή μικραίνει και μεταμορφώνεται σ' ένα μικρό αγόρι που φοράει καφέ κοτλέ παντελόνι και ξεθωριασμένο μπλουζάκι με στάμπα του «Μάμπρετ Σόου». ⁷ Ο μικρός Χαλλιντέυ στέκεται σ' ένα ακατάστατο καθιστικό με πορτοκαλί μοκέτα γεμάτη καψίματα, τοίχους με ξύλινη επένδυση και κιτ διακόσμηση που παραπέμπει στα τέλη της δεκαετίας του '70. Στο δωμάτιο υπάρχει μια τηλεόραση Zenith, με την οποία είναι συνδεδεμένη μια κονσόλα Atari 2600.

«Αυτή ήταν η πρώτη συσκευή βιντεοπαιχνιδιών που είχα στη ζωή μου» λέει ο Χαλλιντέυ, με πολύ πιο διαπεραστική φωνή. «Μια κονσόλα Atari 2600. Μου τη χάρισαν τα Χριστούγεννα του '79». Στρογγυλοκάθεται μπροστά στο Atari, πιάνει το τζόιστικ κι αρχίζει να παίζει. «Και αυτό ήταν το αγαπημένο μου παιχνίδι» λέει γνέφοντας προς την οθόνη της τηλεόρασης, όπου ένα μικρό τετράγωνο ταξιδεύει μέσα σε μια σειρά λαβυρίνθους με πρωτόγονη σχεδίαση. «Είχε το όνομα "Adventure". Όπως πολλά από τα πρώτα βιντεοπαι-

7. Αυτή τη φορά ο Χαλλιντέυ εμφανίζεται όπως ήταν σε μια σχολική φωτογραφία του 1980, όταν ήταν οχτώ χρονών. (Σ.τ.Σ.)

χνίδια, το “Adventure” είχε σχεδιαστεί και προγραμματιστεί από ένα μόνο άτομο. Όμως εκείνη την παλιά εποχή η Atari αρνούταν να αναγνωρίσει τη συμβολή των προγραμματιστών, γι’ αυτό και το όνομα του δημιουργού δεν αναγραφόταν πουθενά στη συσκευασία του παιχνιδιού». Στην οθόνη της τηλεόρασης βλέπουμε τον Χαλλιντέν να σκοτώνει έναν κόκκινο δράκο χρησιμοποιώντας ένα σπαθί, αλλά εξαιτίας της χαμηλής ανάλυσης των γραφικών, μοιάζει περισσότερο με τετραγωνίδιο που κουβαλάει ένα βέλος με σκοπό να μαχαιρώσει μια παραμορφωμένη πάπια.

«Έτσι, ο δημιουργός του “Adventure”, ένας άντρας ονόματι Ουόρρεν Ρόμπινετ, αποφάσισε να κρύψει το όνομά του μέσα στο ίδιο το παιχνίδι. Έκρυψε λοιπόν ένα ψηφιακό “κλειδί” σ’ έναν από τους λαβυρίνθους του παιχνιδιού. Αν έβρισκες αυτό το “κλειδί” –μα μικρή γκρίζα βούλα ενός πίξελ–, μπορούσες να το χρησιμοποιήσεις για να εισχωρήσεις σ’ ένα μυστικό δωμάτιο όπου ο Ρόμπινετ είχε κρύψει το όνομά του». Στην οθόνη της τηλεόρασης, ο Χαλλιντέν οδηγεί τον τετράγωνο πρωταγωνιστή του στο μυστικό δωμάτιο του παιχνιδιού και η φράση «Δημιουργία του Ουόρρεν Ρόμπινετ» εμφανίζεται στο κέντρο της οθόνης.

«Αυτό» λέει ο Χαλλιντέν, δείχνοντας προς την οθόνη με ανυπόκριτο σεβασμό «ήταν το πρώτο “πασχαλινό αυγό” σε βιντεοπαιχνίδι.⁸ Ο Ρόμπινετ το έκρυψε στον κώδικα του παιχνιδιού του χωρίς να το πει σε κανέναν και στη συνέχεια η Atari το κατασκεύασε και το διένειμε σε όλο τον κόσμο,

8. Στη διάλεκτο των υπολογιστών, πασχαλινά αυγά (easter eggs) ονομάζονται τα κρυμμένα χαρακτηριστικά μιας εφαρμογής που δεν καταγράφονται στην τεκμηρίωση και τις περισσότερες φορές μπορούν να εντοπιστούν μόνο κατά τύχη. Η περίπτωση του Ουόρρεν Ρόμπινετ έχει καταγραφεί ως η πρώτη απόπειρα ενσωμάτωσης ψηφιακού «πασχαλινού αυγού» σε κώδικα εμπορικού προϊόντος. (Σ.τ.Μ.)

χωρίς να έχει ιδέα για το μυστικό δωμάτιο. Η εταιρεία δεν έμαθε για την ύπαρξη του Πασχαλινού Αυγού παρά μόνο μήνες αργότερα, όταν διάφορα παιδιά σε όλο τον κόσμο άρχισαν να το ανακαλύπτουν. Ένα από αυτά τα παιδιά ήμουν κι εγώ, και η στιγμή που ανακάλυψα το Πασχαλινό Αυγό του Ρόμπινετ ήταν μια από τις πιο απολαυστικές εμπειρίες που είχα ποτέ παίζοντας ένα βιντεοπαιχνίδι.

Ο νεαρός Χαλλιντέν αφήνει το τζόιστικ και σηκώνεται όρθιος. Ξαφνικά το καθιστικό χάνεται και το σκηηνικό αλλάζει πάλι. Τώρα ο Χαλλιντέν στέκεται σ' ένα μισοσκοτεινό σπήλαιο που οι υγροί τοίχοι του φωτίζονται από το τρεμοφέγγισμα αθέατων πυρσών. Ταυτόχρονα το παρουσιαστικό του αλλάζει και μεταμορφώνεται στον Άνορακ, το διάσημο άβατάρ του στο OASIS, έναν ψηλό μάγο που η όψη του θυμίζει το ενήλικο πρόσωπο του Χαλλιντέν σε μια πιο ελκυστική εκδοχή (χωρίς τα γυαλιά). Ο Άνορακ φοράει τον χαρακτηριστικό μαύρο χιτώνα του με το έμβλημα του άβαταρ (ένα μεγάλο καλλιγραφικό A) κεντημένο σε κάθε μανίκι.

«Πριν πεθάνω» λέει τώρα ο Άνορακ με υποβλητική φωνή «δημιούργησα το δικό μου Πασχαλινό Αυγό και το έκρυψα μέσα στο πιο δημοφιλές βιντεοπαιχνίδι μου – το OASIS. Ο πρώτος άνθρωπος που θα βρει το Πασχαλινό Αυγό μου θα κληρονομήσει ολόκληρη την περιουσία μου».

Άλλη μια τεταμένη σιωπή.

«Το αυγό είναι καλά κρυμμένο. Δεν το άφησα απλώς κάτω από μια πέτρα. Υποθέτω πως θα μπορούσε να πει κάποιος ότι είναι κλειδωμένο μέσα σ' ένα χρηματοκιβώτιο θαμμένο σε μια μυστική αίθουσα η οποία είναι κρυμμένη στο κέντρο ενός λαβυρίνθου που βρίσκεται» –σηκώνει το χέρι του και χτυπάει τον δεξή του κρόταφο– «κάπου εδώ.

»Όμως μην ανησυχείτε. Έχω αφήσει μερικές ενδείξεις εδώ κι εκεί, ώστε να μπορέσουν όλοι να ξεκινήσουν την

αναζήτηση. Και ιδού η πρώτη από αυτές». Ο Άνορακ κάνει μια επιβλητική χειρονομία με το δεξί του χέρι και αμέσως εμφανίζονται τρία κλειδιά που περιδινίζονται αργά στον αέρα μπροστά του. Δείχνουν σαν να είναι από χαλκό, νεφρίτη και διαφανές κρύσταλλο. Ενώ τα κλειδιά συνεχίζουν να στριφογυρίζουν, ο Άνορακ απαγγέλλει μια στροφή από κάποιο ποίημα και καθώς προφέρει κάθε στίχο, αυτός εμφανίζεται με λαμπερούς υπότιτλους στο κάτω μέρος της οθόνης.

*Τρία κρυφά κλειδιά ανοίγουν τρεις πύλες μυστικές
Που η καθεμιά τους την αξία του ιππότη μας θα κρίνει
Και όποιος μπορέσει να μείνει ζωντανός
Στο Τέλος θα φτάσει και το τρόπαιο δικό του θε να γίνει*

Καθώς τελειώνει, τα κλειδιά από νεφρίτη και κρύσταλλο εξαφανίζονται και μένει μόνο το χάλκινο κλειδί, που τώρα κρέμεται με μια αλυσίδα από τον λαιμό του Άνορακ.

Η κάμερα ακολουθεί τον Άνορακ που κάνει μεταβολή και εισδύει στο σκοτεινό σπήλαιο. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα φτάνει μπροστά σε δύο τεράστιες ξύλινες θύρες στον πέτρινο τοίχο του σπηλαίου. Αυτές οι θύρες έχουν δεσίματα από ασάλι και στην επιφάνειά τους λαξεμένες ασπίδες και δράκους. «Δυστυχώς δεν ήμουν σε θέση να παίξω μια δοκιμαστική παρτίδα του συγκεκριμένου παιχνιδιού, γι' αυτό ανησυχώ μήπως έχω κρύψει το Πασχαλινό Αυγό μου λίγο καλύτερα απ' όσο θα έπρεπε, οπότε έχω κάνει υπερβολικά δύσκολο τον εντοπισμό του. Δεν είμαι σίγουρος. Αν συμβαίνει κάτι τέτοιο, είναι πολύ αργά για ν' αλλάξω κάτι. Θα δείξει».

Ο Άνορακ ανοίγει διάπλατα τις διπλές πόρτες, αποκαλύπτοντας ένα τεράστιο θησαυροφυλάκιο με σωρούς από λα-

μπερά, χρυσά νομίσματα και κύπελλα δεμένα με πετράδια.⁹ Μετά διαβαίνει την ανοιχτή πόρτα και στρέφεται προς τον θεατή, απλώνοντας τα χέρια του για να κρατήσει ανοιχτή την τεράστια διπλή πύλη.¹⁰

«Έτσι λοιπόν, χωρίς άλλα λόγια» ανακοινώνει ο Άνορακ «ας ξεκινήσει το Κυνήγι για το Πασχαλινό Αυγό του Χαλλιντέυ!» Στη συνέχεια εξαφανίζεται μέσα σε μια έκρηξη φωτός, επιτρέποντας στον θεατή να αντικρίσει τα λαμπερά βουνά του θησαυρού μέσα από την ανοιχτή πόρτα.

Έπειτα η οθόνη γίνεται μαύρη.

* * *

Στο τέλος του βίντεο ο Χαλλιντέυ περιέλαβε έναν σύνδεσμο που οδηγούσε την προσωπική του ιστοσελίδα, η οποία είχε υποστεί δραστικές αλλαγές το πρωινό του θανάτου του. Για παραπάνω από μια δεκαετία, το μόνο πράγμα που είχε αναρτηθεί στον συγκεκριμένο ιστότοπο ήταν ένα σύντομο βίντεο που έδειχνε το άβατάρ του, τον Άνορακ, καθισμένο σε μια μεσαιωνική βιβλιοθήκη και σκυμμένο πάνω από έναν χαρακωμένο πάγκο εργασίας, να αναμειγνύει αλχημικά φίλτρα και να μελετάει με προσήλωση σκονισμένα εγχειρίδια μαγείας, ενώ στον τοίχο πίσω του κρεμόταν ένας μεγάλος πίνακας που απεικόνιζε έναν μαύρο δράκο.

-
9. Η ανάλυση αποκαλύπτει δεκάδες παράξενα αντικείμενα κρυμμένα ανάμεσα στα βουνά του θησαυρού, με πιο χαρακτηριστικά αρκετούς οικιακούς υπολογιστές πρώτης γενιάς (έναν Apple IIe, έναν Commodore 64, έναν Atari 800XL και έναν TRS-80 Color Computer 2), δεκάδες χειριστήρια για μια σειρά από κονσόλες βιντεοπαιχνιδιών και εκατοντάδες πολυεδρικά ζάρια σαν αυτά που χρησιμοποιούνταν σε παλιά επιτραπέζια παιχνίδια ρόλων. (Σ.τ.Σ.)
10. Ένα στοπ-καρέ στη συγκεκριμένη σκηνή αποκαλύπτει ότι είναι σχεδόν ολόγρια με έναν πίνακα του Jeff Easley, που εμφανίζεται στο εξώφυλλο του *Dungeons Master's Guide*, ένα βιβλίο κανόνων για το επιτραπέζιο παιχνίδι ρόλων μεσαιωνικής φαντασίας *Dungeons & Dragons*, έκδοση του 1983. (Σ.τ.Σ.)

Όμως τώρα το συγκεκριμένο βίντεο είχε εξαφανιστεί και στη θέση του υπήρχε μια λίστα επιδόσεων σαν αυτές που εμφανίζονταν συχνά στα παλιά βιντεοπαιχνίδια που λειτουργούσαν με κερματοδέκτη. Η λίστα είχε δέκα αριθμημένες θέσεις. Σε όλες εμφανίζονταν τα αρχικά TNX –Τζέιμς Ντόνοβαν Χαλλιντέν– και δίπλα τους έξι μηδενικά. Αυτή η λίστα επιδόσεων έγινε γρήγορα γνωστή ως ο «Πίνακας Βαθμολογίας» ή, πιο απλά, «ο Πίνακας».

Ακριβώς κάτω από τον Πίνακα υπήρχε ένα εικονίδιο που έμοιαζε με μικρό δερματόδετο βιβλίο και με ένα κλικ οδηγούσε σ' ένα δωρεάν ψηφιακό αντίτυπο του *Αλμανάκ του Άνορακ*, μια συλλογή από εκατοντάδες αχρονολόγητες εγγραφές ημερολογίου του Χαλλιντέν. Το *Αλμανάκ* αριθμούσε τουλάχιστον χίλιες σελίδες, αλλά περιείχε ελάχιστες λεπτομέρειες για την προσωπική ζωή του Χαλλιντέν ή τις καθημερινές του δραστηριότητες. Οι περισσότερες εγγραφές ήταν βιαστικές παρατηρήσεις που αναφέρονταν σε διάφορα κλασικά βιντεοπαιχνίδια, μυθιστορήματα επιστημονικής φαντασίας και λογοτεχνίας του φανταστικού, ταινίες, κόμικ, καθώς και πληροφορίες γύρω από τη μαζική κουλτούρα της δεκαετίας του '80, μαζί με πνευματώδεις επιθέσεις κατά πάντων, από τις οργανωμένες θρησκείες έως τα αναψυκτικά διαίτης.

Το Κυνήγι, όπως κατέληξε να λέγεται ο διαγωνισμός, πολύ γρήγορα βρήκε τη θέση του στην παγκόσμια κουλτούρα. Όπως ο πρώτος λαχνός του λαχείου, το Πασχαλινό Αυγό του Χαλλιντέν έγινε μια δημοφιλής φαντασίωση τόσο για τους ενήλικες, όσο και για τα παιδιά. Ήταν ένα παιχνίδι στο οποίο μπορούσε να συμμετάσχει οποιοσδήποτε, και αρχικά φαινόταν να μην υπάρχει σωστός ή λάθος τρόπος για να το παίξεις. Το μόνο πράγμα που φαινόταν να υποδεικνύει το *Αλμανάκ του Άνορακ* ήταν ότι απαιτούνταν μια εξοικείωση

με τις διάφορες εμμονές του Χαλλιντέν για να ανακαλύψεις το αυγό. Αυτό οδήγησε σε μια παγκόσμια τρέλα για τη μαζική κουλτούρα της δεκαετίας του '80. Πενήντα χρόνια μετά το τέλος της δεκαετίας, οι ταινίες, η μουσική, τα παιχνίδια και οι μόδες της δεκαετίας του '80 είχαν αποκτήσει και πάλι διαστάσεις μαζικής υστερίας. Μέχρι το 2041, τα μαλλιά «καρφάκια» και τα πετροπλυμένα τζιν είχαν επιστρέψει στη μόδα, και οι διασκευές επιτυχιών του '80 από σύγχρονα συγκροτήματα κυριαρχούσαν στους μουσικούς καταλόγους των επιτυχιών. Οι άνθρωποι που ήταν έφηβοι στη δεκαετία του '80 και τώρα πλησίαζαν την τρίτη ηλικία έβλεπαν παραξενεμένοι τα εγγόνια τους να ενστερνίζονται και να μελετούν τις τρέλες και τις μόδες της νιότης τους.

Μια νέα υποκουλτούρα γεννήθηκε, καθώς εκατομμύρια άνθρωποι αφιέρωναν τώρα πια πολύ ελεύθερο χρόνο για να βρουν το αυγό του Χαλλιντέν. Στην αρχή αυτά τα άτομα ήταν γνωστά απλώς ως «κυνηγοί του Πασχαλινού Αυγού», αλλά σύντομα αυτό το μακρινάρι κατέληξε στο παρατσούκλι «αυγοκυνηγοί».

Τον πρώτο χρόνο του Κυνηγιού, το να είσαι αυγοκυνηγός ήταν η τελευταία λέξη της μόδας, και σχεδόν κάθε χρήστης του OASIS δήλωνε αυγοκυνηγός.

Όταν έφτασε η πρώτη επέτειος του θανάτου του Χαλλιντέν, το πάθος για τον διαγωνισμό άρχισε να καταλαγιάζει. Ένας ολόκληρος χρόνος είχε περάσει και κανένας δεν είχε βρει οτιδήποτε. Ούτε ένα κλειδί ούτε μία πύλη. Μια πτυχή του προβλήματος ήταν απλώς και μόνο το μέγεθος του OASIS. Περιείχε χιλιάδες εικονικούς κόσμους όπου θα μπορούσαν να είναι κρυμμένα τα κλειδιά, οπότε ένας αυγοκυνηγός θα χρειαζόταν χρόνια για να διεξαγάγει μια λεπτομερή έρευνα σε οποιονδήποτε απ' αυτούς.

Παρότι οι «επαγγελματίες» αυγοκυνηγοί κόμπαζαν καθη-

μερινά στα μπλογκ τους ότι πλησίαζαν σε μια σημαντική ανακάλυψη, σιγά σιγά η αλήθεια ήρθε στο φως: Κανένας δεν ήξερε τι ακριβώς έψαχνε ούτε από πού ν' αρχίσει να το ψάχνει.

Άλλος ένας χρόνος πέρασε.

Κι άλλος ένας.

Και ακόμα τίποτα.

Το ευρύ κοινό έχασε κάθε ενδιαφέρον για τον διαγωνισμό. Οι άνθρωποι άρχισαν να υποθέτουν ότι η όλη κατάσταση ήταν μια αλλόκοτη φάρσα που είχε στήσει ένας ζάπλουτος τρελάρας. Άλλοι πίστευαν ότι ακόμα κι αν το αυγό υπήρχε όντως, δεν υπήρχε περίπτωση να βρεθεί. Εν τω μεταξύ το OASIS συνέχιζε να εξελίσσεται και να γίνεται όλο και πιο δημοφιλές, ασφαλές απέναντι σε πιθανές προσπάθειες εξαγοράς και νομικές αμφισβητήσεις, λόγω των σιδηρόφρακτων όρων της διαθήκης του Χαλλιντέυ και της στρατιάς λυσσασμένων δικηγόρων στους οποίους είχε αναθέσει τη διαχείριση της περιουσίας του.

Το Πασχαλινό Αυγό του Χαλλιντέυ πέρασε βαθμιαία στη σφαίρα του αστικού μύθου, με αποτέλεσμα η όλο και πιο ολιγομελής φυλή των αυγοκνηγών σταδιακά να καταντήσει αντικείμενο γελοιοποίησης. Κάθε χρόνο, στην επέτειο του θανάτου του Χαλλιντέυ, οι παρουσιαστές των ειδήσεων έκαναν ειρωνικές αναφορές στη συνεχιζόμενη έλλειψη προόδου στο παιχνίδι. Και κάθε χρόνο, όλο και περισσότεροι αυγοκνηγοί το παρατούσαν, καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι ο Χαλλιντέυ είχε πράγματι φροντίσει να αποκλείσει την πιθανότητα ανακάλυψης του αυγού.

Και έτσι πέρασε άλλος ένας χρόνος.

Κι έπειτα άλλος ένας.

Και τότε, το απόγευμα της 11ης Φεβρουαρίου του 2045, το όνομα ενός άβαταρ εμφανίστηκε στην πρώτη θέση του Πίνακα Βαθμολογίας, κάτι που έμαθε όλος ο κόσμος. Έπειτα

από πέντε ανέλιωτα χρόνια το Χάλκινο Κλειδί είχε βρεθεί τελικά από ένα δεκαοχτάχρονο αγόρι που ζούσε σ' έναν καταυλισμό με τροχόσπιτα στα περίχωρα του Οκλαχόμα Σίτυ.

Το παιδί αυτό ήμουν εγώ.

Δεκάδες βιβλία, κινούμενα σχέδια, ταινίες και τηλεοπτικές σειρές έχουν προσπαθήσει να διηγηθούν όσα εξελίχθηκαν στη συνέχεια, αλλά κανένα δεν προσέγγισε την αλήθεια. Γι' αυτό θέλω να βάλω τα πράγματα στη θέση τους μια και καλή.